

Arrest

nr. 142 768 van 3 april 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve
Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigerese nationaliteit te zijn, op 22 juni 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van 23 mei 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat E. VAN DE POEL verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat J. DEMUYNCK, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 november 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 2 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de

vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene beweert vrijgesteld te zijn van de verplichting een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen, omdat hij in de onmogelijkheid verkeert het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België. Betrokkene staft dit door een attest d.d. 20.10.2009 met referentie nummer 000307/AB AIO/IK van de ambassade van Niger. Dit attest vermeldt dat de ambassade geen paspoort of identiteitskaart aflevert en dat betrokkene de nodige stappen hiertoe dient te ondernemen in Niamey. Echter, de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moeten bewezen worden door een internationaal paspoort, een gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart. Betrokkene toont slechts aan dat hij in de onmogelijkheid verkeert om een internationaal paspoort of een identiteitskaart te bekomen bij de Ambassade van Niger in België. Hij toont evenwel niet aan dat hij geen gelijkgestelde reistitel zou kunnen verkrijgen, dewelke ook aanvaard wordt als een geldig identiteits- en nationaliteitsbewijs. Derhalve is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld.”

1.3. Op 23 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting betreffende de door haar opgeworpen beginselen en bepalingen, wijst de verzoekende partij er op dat zij op 10 februari 2005 een regularisatieaanvraag indiende, dat deze aanvraag onontvankelijk werd verklaard op 28 februari 2008, dat haar raadsman hiertegen een beroep tot nietigverklaring indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), doch dat deze een negatief arrest velde op 19 februari 2009, dat hiertegen een beroep werd ingesteld bij de Raad van State op 18 maart 2009 en dat deze procedure liep tot 27 januari 2010. Zij vervolgt dat zij op 27 november 2009 conform de vernietigde instructie van 19 juli 2009 een aanvulling op de lopende regularisatieaanvraag van 10 februari 2005 indiende, dat zij in aanmerking komt voor de criteria 2.8A en prangende humanitaire situatie, dat zij gebruik maakte van het facultatieve typeformulier, dat zij op dit formulier aanduidde dat zij een aanvulling indiende op een nog lopende aanvraag 9.3 of 9bis van de vreemdelingenwet, dat gelet op de lopende beroepsprocedure bij de Raad van State zij een aanvulling kon indienen. De verzoekende partij vervolgt dat zij deze indiende bij de Burgemeester van Antwerpen en dat zij op dat ogenblik niet wist dat de behandeling voor een enorme vertraging zou zorgen, dat aangezien zij het recht had deze in te dienen bij de Dienst Vreemdelingenzaken Brussel, omdat zij een aanvulling indiende en geen nieuwe aanvraag, zij haar aanvraag nogmaals verzond op 16 juni 2010 rechtstreeks aan Brussel per aangetekende post, hopende op een snellere behandeling van haar dossier. Zij vervolgt dat op 2 mei 2011 de Dienst Vreemdelingenzaken haar aanvraag onontvankelijk verklaarde wegens gebrek aan bewijs dat zij zich in de onmogelijkheid bevindt om een identiteitsdocument voor te leggen. De verzoekende partij wijst er op dat zij aan haar aanvulling van 27 november 2009 een attest toevoegde van de ambassade van Niger te Brussel waaruit blijkt dat zij in de

onmogelijkheid is een paspoort of nationale identiteitskaart te verkrijgen en dat de verwerende partij argumenteert dat zij inderdaad aantoonst niet in het bezit gesteld te kunnen worden van een paspoort of identiteitskaart, doch dat zij niet aantoonst geen gelijkgestelde reistitel te kunnen verkrijgen.

De verzoekende partij besluit dat de formele motiveringsplicht geschonden is daar de verwerende partij geenszins verwijst naar de lopende beroepsprocedure bij de Raad van State en dus de nog lopende regularisatieaanvraag van 10 februari 2005, dat zij dit niet begrijpt, dat er bij de aanvraag conform artikel 9.3. van de vreemdelingenwet geen ontvankelijkheidsvoorwaarde werd gesteld tot het voorleggen van een identiteitsdocument en dat de Dienst Vreemdelingenzaken nooit enige twijfel heeft geuit over haar identiteit.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Betreffende de schending van de zorgvuldigheidsplicht stelt de verzoekende partij onder meer dat zij bij haar actualisatie van 27 november 2009 verduidelijkt dat zij in de onmogelijkheid is enig identiteitsdocument voor te leggen, dat de ambassade van Niger dit bevestigt in een attest, met name dat zij geen paspoort of identiteitskaart kan verkrijgen. De verzoekende partij meent dan ook dat zij ervan mocht uitgaan dat de ambassade haar een identiteitsdocument had bezorgd indien de ambassade dit zou kunnen. De verzoekende partij wijst er verder ook op dat de verwerende partij niet betwist dat zij in de onmogelijkheid is om een paspoort of een identiteitskaart te verkrijgen in België.

Aangaande de schending van het redelijkheidsbeginsel, stelt de verzoekende partij onder meer dat er bij het nemen van de bestreden beslissing geen belangenafweging werd doorgevoerd, dat zij klaarblijkelijk alle moeite heeft gedaan om aan te tonen dat zij in België geen paspoort of identiteitskaart kan verkrijgen, dat indien zij enig ander document had kunnen verkrijgen zij dit uiteraard had voorgelegd, dat zij namelijk nooit bewust haar regularisatieaanvraag op het spel zou zetten. Zij wijst er op dat zij zich er niet van bewust was dat het attest van de ambassade van Niger dat zij voorlegde onvoldoende zou kunnen zijn.

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van deze beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde. Daarnaast wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij beweert vrijgesteld te zijn van de verplichting om een kopie van een identiteitsdocument voor te leggen omdat zij in de onmogelijkheid verkeert het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België en dat zij dit staft aan de hand van een attest van 20 oktober 2009 van de ambassade van Niger waaruit blijkt dat de ambassade geen paspoort of identiteitskaart aflevert en dat de verzoekende partij hiertoe de nodige stappen dient te ondernemen in Niamey. Voorts wordt gemotiveerd dat de omzendbrief van 21 juni 2007 stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal paspoort, een gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart, dat de verzoekende partij slechts aantoonst dat zij in de onmogelijkheid verkeert om een internationaal paspoort of een identiteitskaart te bekomen bij de ambassade van Niger in België, doch niet aantoonst dat zij geen gelijkgestelde reistitel zou kunnen verkrijgen dewelke ook aanvaard wordt als een geldig identiteits- en nationaliteitsbewijs, dat derhalve de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde niet vervuld is.

De verzoekende partij, maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen

derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

In zoverre de verzoekende partij meent dat de formele motiveringsplicht geschonden is doordat de verwerende partij geenszins verwijst naar de lopende beroepsprocedure bij de Raad van State en aldus de nog lopende regularisatieaanvraag van 10 februari 2005 en dat de aanvraag van 27 november 2009 slechts een aanvulling op voormelde lopende regularisatieaanvraag betrof, wijst de Raad er op dat uit de stukken van het administratief dossier alsook uit de uiteenzetting van het procedureverloop door de verzoekende partij blijkt dat betreffende de aanvraag van 10 februari 2005 een beslissing tot onontvankelijkheid werd genomen door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op 28 mei 2008. Vanaf voormeld ogenblik was de regularisatieaanvraag van de verzoekende partij van 10 februari 2005 dan ook afgesloten. Na de onontvankelijkheidsbeslissing van 28 mei 2008 kon de verzoekende partij dan ook geen aanvulling meer indienen op de aanvraag van 10 februari 2005, zodat de verwerende partij terecht de 'actualisatie' van de verzoekende partij van 27 november 2009 heeft beschouwd als een nieuwe aanvraag. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig verwijzen naar het feit dat de aanvraag op 10 februari 2005 conform (oud) artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet, waarbij geen ontvankelijkheidsvoorwaarde tot het voorleggen van een identiteitsdocument werd gesteld, werd ingediend.

3.3. Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.”*

In de Memorie van Toelichting wordt aangaande artikel 9bis van de vreemdelingenwet gesteld: *“De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgesteld reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet*

anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).

De omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, die werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 4 juli 2007, weerspiegelt het gestelde in de Memorie van Toelichting en verduidelijkt *“in dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog geldig zijn.”*

Er dient tenslotte te worden gesteld dat uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn identiteit “aantoont” (*Parl.St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 12).

De Raad wijst er daarenboven op dat de voorwaarden dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument en de gevallen waarin die voorwaarde niet van toepassing is, gelden voor de wijze waarop de aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend en derhalve de ontvankelijkheid van de aanvraag betreffen (cf. RvS 8 mei 2012, nr. 219.256).

3.4. *In casu* blijkt uit de bestreden beslissing dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is verklaard omdat niet voldaan is aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde. De verzoekende partij legt noch een identiteitskaart, noch een internationaal erkend paspoort, noch een gelijkgestelde reistitel voor. De verzoekende partij legt, volgens de verwerende partij, ook geen geldige verklaring af waarom zij vrijgesteld zou zijn.

3.5. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing bevestigt dat de verzoekende partij aantoont dat zij in de onmogelijkheid verkeert om een internationaal paspoort of een identiteitskaart te bekomen in België. Zij wijst er echter op dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij geen gelijkgestelde reistitel zou kunnen verkrijgen.

3.6. Gelet op het feit dat artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet de voorwaarde dat een vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument niet van toepassing verklaart op de vreemdeling die zijn onmogelijkheid aantoont op geldige wijze om ‘het’ vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, gelet op het feit dat de verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst naar de omzendbrief 21 juni 2007 waarin wordt gesteld dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal paspoort, een gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart, doch uit de voornoemde omzendbrief niet blijkt wat onder de noemer ‘gelijkgestelde reistitel’ kan begrepen worden en gelet op het feit dat de verwerende partij in de bestreden beslissing bevestigt dat de verzoekende partij aantoont dat zij in de onmogelijkheid verkeert om een internationaal paspoort of een identiteitskaart te bekomen in België, kon de verwerende partij niet op kennelijk redelijke wijze besluiten dat de verzoekende partij niet kan worden vrijgesteld van de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde om de enkele reden dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij geen gelijkgestelde reistitel zou kunnen verkrijgen. De verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij meent dat de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel schendt daar zij klaarblijkelijk alle moeite heeft gedaan om aan te tonen dat zij in België geen paspoort of identiteitskaart kan verkrijgen en dat zij zich er niet van bewust was dat het attest van de ambassade van Niger dat zij voorlegde onvoldoende zou kunnen zijn.

3.7. De verwerende partij betoogt in haar verweernota dat het aan de verzoekende partij toekomt om een geldige motivering aan te brengen die het toelaat haar vrij te stellen van de identiteitsvoorwaarde op grond van artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet, dat de verzoekende partij slechts aantoont dat zij in de onmogelijkheid verkeert om een internationaal paspoort of identiteitskaart te bekomen bij de ambassade van Niger in België, doch dat zij niet aantoont dat zij geen gelijkgestelde reistitel zou kunnen verkrijgen. Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel stelt de verwerende partij dat zij geheel terecht, en binnen de haar ter zake toebedeelde discretionaire bevoegdheid, de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk heeft verklaard, dat de verzoekende partij niet aantoont dat de beslissing onredelijk zou zijn.

Voorgaande argumenten van de verwerende partij doen geen afbreuk aan het gestelde in punt 3.6.

3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3.9. In de eerste bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk opdracht gegeven tot het afleveren van de tweede bestreden beslissing aan de verzoekende partij:

“Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

° Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 15.10.1999.

° Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 07.06.1999. heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.”

In de tweede bestreden beslissing wordt vermeld dat deze beslissing werd getroffen in uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris meegedeeld op 2 mei 2011.

Nu de eerste bestreden beslissing vernietigd dient te worden, valt de rechtsgrond van de tweede bestreden beslissing weg en dient zij in het kader van een goede rechtsbedeling eveneens te worden vernietigd.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt en van 23 mei 2011 tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER